

Osud ji zavedl do minulosti.
Srdce ji možná přiměje zůstat.

PROROCŤVÍ PADAJÍCÍ HVEZDY

PROROCŤVÍ
PADAJÍCÍ
HVĚZDY

RACHAEL CRAW

POZNÁMKA PŘEKLADATELE

Pro citaci z tragédie *Macbeth* Williama Shakespeara na straně 89
byl použit překlad Martina Hilského.

All rights reserved. No part of this book may be reproduced or transmitted in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopying, recording or by any information storage and retrieval system, without prior permission in writing from the publisher.

THE LOST SAINT copyright © 2025 by Rachael Crow. All rights reserved.

Cover design © Marcus Pallas

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2026

Translation © Michaela Martinová, 2026

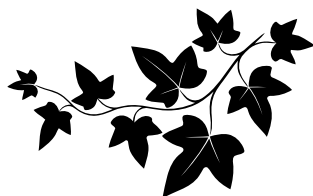
ISBN 978-80-271-6110-2

Mému tátovi, Tonymu Gordmanovi

KAPITOLA PRVNÍ

Pozoroval ji. Ana na sobě cítila jeho pohled, ale polkla knedlík v krku a dělala, že jí to je jedno. Dřepěla v mělčině na okraji řeky Namen a vysoké brodicí holínky se jí pod koleny shrnovaly, zatímco připevňovala nádobku na vzorky na konec teleskopické tyče. Vzhlédla a rychle vyslala modlitbu ke svaté Ansel.

Koneckonců, tohle byla její řeka. Sotva existovalo lepší místo, kde požádat o pomoc. I když pochybovala, že by se svěťice, která rozdělila řeku, aby zachránila svůj lid, nějak zvlášť zajímala o zlomená srdce. Nebo o neúspěšnou studentku, co se snaží vyhrát pivo zdarma v každodenní soutěži svého průvodce.

Zamrkala na jasnou modrou oblohu, klenoucí se vysoko nad lesem. Přímou uprostřed se rýsovala malá rudá šmouha jako obočí načrtnuté vybledlou červenou křídou.

Kometa.

Prvních pět minut vzrušující. Po týdně nudná.

Staří lidé věřili, že komety jsou znamením pohromy nebo blížící se zkázy. Podle Any však přišlo varování příliš pozdě. Pohroma už ji dávno postihla – úroda nevzešla, vyhlídky se rozplynuly. Od děkana nepřišla žádná zpráva ohledně její žádosti o výjimku poté, co v jediný den zmeškala dvě zkoušky a nestihla odevzdat poslední seminární práci. Její místo v divadelním programu na londýnské

Queen Mary University bylo ztraceno. A máma zuřila, že *promarnila takovou příležitost kvůli klukovi*.

Starosti ji pálily v hrudi jako žhavý kámen. Zhluboka se nadechla a snažila se ten pocit potlačit. *Zůstaň v přítomném okamžiku*. Aspoň že jí nad hlavou svítilo slunce a slibovalo horké odpoledne. Přála si, aby se mohla opravdu uvolnit a užít si ho, jenže Stefan stál na břehu a upřeně ji pozoroval. A nemyslel si o ní nic dobrého, což poznala podle jeho otráveného povzdechu. Zaskřípala zubama.

Ana pivo nesnášela, ale odmítala mu dopřát to zadostiučinění, že pokazí jejich šanci na výhru. Pevně sevřela páčku a vysunula tyč nad hladinu. Rychlé ponoření a vytáhla nádobku z ledového proudu. Ranní světlo se lámalo v žilkách křemene ponořených skal a oslňovalo ji. Zamotala se jí hlava a zavrávala.

„Opatrně!“ zavolal Stefan.

Otočila tyč tak prudce, až voda vyšpláchla na jeho tenisky. Ustoupil a na čele se mu objevila vráska. Aně se stáhl žaludek. Popadl nádobku dřív, než stačila napáchat další škodu, a ona uvolnila páčku, ale neomluvila se.

Gwen je pozorovala ze svého místa na kamenech, protože blátivý břeh byl pro její protézu příliš kluzký. Včera už Anu dvakrát štouchla a pošeptala jí, že je „trochu podrážděná“ nebo že se „trochu moc snaží“. Ta vzpomínka jí vehnala horko do tváří.

Napětí mezi Anou a Stefanem zamořovalo atmosféru a kazilo každé jejich setkání. Zatímco on se choval chladně a odtažitě, ona byla protivná a přecitlivělá. Nemohla si pomoci, ale v každém slově, pohledu nebo gestu hledala skrytý význam, jako by si potřebovala vést skóre. Jako by mu nemohla dovolit vyhrát.

Což bylo směšné. Vyhrál už před více než dvěma měsíci, když řekl: „Tohle. My dva. Nefunguje to. Aspoň pro mě ne. Už ne.“ A vykašlal se na ni. Dva dny před zkouškami.

Ponořil testovací proužek do vody. „Tak tentokrát.“

Ana vytáhla kontrolní proužek ze sady jejich průvodce a porovnála ho s právě namočeným vzorkem. „Žádné známky bakterií ani znečištění a pH vypadá... skoro dokonale.“

„Nic jako dokonalost neexistuje,“ namítl Stefan.

Gwen vzhledla ze svého místa, kde seděla s deskami na kolenou a shromažďovala data pro jejich tým. „Slzy svaté Ansel, zlato.“

Stefan jí věnoval přezíravý pohled. „Je to sladká voda z přírodního pramene napájeného z nitra horského ledovce. Samozřejmě že je čistá. A ne proto, že nějaká středověká fantastka s božským komplexem ronila nad vodou slzy.“

„Zato ty v sobě nemáš ani špetku fantazie, Stefe,“ poznamenala Ana. Chtěla to říct žertem, ale znělo to rozzlobeně.

Otočil se k ní zády a podal proužek Gwen. „Pořád lepší než žvavit něco o zázračných slzách.“

Gwen se na ni nejistě podívala a Ana se kousla do rtu. Všichni tři se na týdenní letní výpravu přihlásili už před půl rokem. Tentokrát byla ještě láska velkolepá a budoucnost zářila příslibem možností. Poslední velká jízda pro většinu jejich maturitního ročníku z hamburské Brightwater International School. Jen pár hodin jízdy z Hamburku do malebné středověké vesnice Tauber, šest nocí ve vyhlášeném hostelu *Heilige Preisen*, což se dalo přeložit jako chvála svatým, nejzaplivanějším ubytování pro batůžkáře v Tauberu.

Cestovní kancelář byla levná a nabízela zábavné zájezdy, což většině třídy vyhovovalo. Balíček sliboval ochutnávky piva, prohlídky historických památek, jako jsou hrady, kláštery a podobně, termální prameny a sérii každodenních výzev, někdy trochu potrhých, jindy lehce vzdělávacích, s možností vyhrát ceny spojené s pivem. A aby toho nebylo málo, týden měla zakončit pořádná

pařba s ohňostrojem, táboráky, food trucky a živými kapelami na Tauberském festivalu slunovratu.

Nikdo však nepočítal s tím, že se Stefan a Ana rozejdou těsně před maturitou. Kvůli kombinaci nevratných jízdenek, Stefanovy neochoty přiznat vinu a Aniny spalující pýchy nakonec cestu nezrušil ani jeden z nich. A tak museli každý den výletu protřpět týmové aktivity společně.

Nikdo si s nimi nechtěl vyměnit místo. Nikdo je nezachránil.

Ana měla jediný plán, jak přežít – zachovat si důstojnost tím, že bude předstírat lhostejnost. Možná přišla o své místo v divadelním programu, ale byla dobrá herečka a do konce týdne měla v plánu stát se mistrem svého zatraceného řemesla.

„A vidíš to,“ prohlásila Gwen a dloubla Stefana špičkou boty, „přesto jsi tady, v zemi svaté Ansel, v předvečer letního slunovratu, s nebem plným znamení a zázraků.“

Stefan se zamračil na mezeru v korunách stromů, kde rezavě červený ocas komety jako by zamrzl na obloze. Už několik dní sledoval její dráhu ve své aplikaci na pozorování hvězd.

„Kometa Eldi není ani znamení, ani zázrak,“ odušil. „Je to páráda, jasně, to se nedá popřít, ale ve výsledku je to jen obrovská koule zaprášeného vesmírného ledu, která oběhne galaxii jednou za sedm set let. Žádné znamení.“

Gwen nakrčila nos. „Nech si svoje zaprášené vesmírné koule a dopřej mi moje nebeské zázraky.“

Zavrtěl hlavou a vyšvihl se na kámen vedle ní. „Dnes večer ji uvidíme líp, pokud zůstane jasno.“

Stefan byl Gwenin bratranec, vysoký, snědý, s pevnýma štíhlýma rukama i nohama a ostře řezanou čelistí. Krátce střižené vlasy měl schované pod značkovou čepicí. Lidé říkali, že vypadá jako model z přehlídkového mola. Hlavně proto, že se málokdy

usmíval a působil znuděně a povýšeně. Ve skutečnosti byl jen plachý... a povýšený. O to víc od chvíle, kdy získal předčasné stipendium na Queen Mary – plně hrazené studium bakalářského oboru biomedicínské inženýrství.

Nemělo by jí na tom záležet – na jeho vzhledu –, ale záleželo. Někde hluboko uvnitř Ana nikdy úplně nevěřila, že by někdo tak krásný jako Stefan mohl skutečně chtít právě ji. A přesto byla celých osm opojných měsíců tou „vyvolenou“.

Gwen byla také krásná. Ne tak jako Stefan, který člověku dával pocit, že by se měl víc snažit, ale takovou tou hřejivou krásou, která lidi přitahovala. Byla drobná, s tmavými kudrnami, světle hnědou pletí a pihami na tváři ve tvaru srdce.

Když se Ana a Gwen potkaly v prvním ročníku na Brightwateru, rychle se spřátelily. Jistě, Ana byla bledá a vytáhlá, ale obě měly pihy, zelené oči, narozeniny tři dny od sebe a překvapivě i stejné kryty na mobil se She-Rou. Milovaly stejné knihy, filmy i hudbu. Skoro jako dvojčata.

Jenže s bratrancem se soutěžit nedalo. Nemohla Gwen jen tak odlákat, udělat z nich „exkluzivní“ dvojku a vyšachovat ho. Ubíjelo ji pomyšlení, že Gwen a Stefan odjedou do Londýna bez ní. Budou bydlet na kolejích Queen Mary *bez ní*.

Kdyby mohli testovacím proužkem prozkoumat Aninu krev, našli by v ní spoustu škodlivin. Hořkost. Závist... Touhu.

To bylo ze všeho nejhorší – ta část, která ji naplňovala sebenezávisti. Nedokázala to vypnout. Touhu po něm. Lásku k němu. Ne že by ta slova někdy vyslovila nahlas. Čekala, až je řekne jako první on. Místo toho jí zlomil srdce a její jedinou útěchou teď bylo, že mu nevložila do rukou moc těch slov a neponížila se ještě víc.

Odhodila holínky na stojan s vybavením a z batohu vytáhla telefon.

„Ztrácíš čas,“ prohlásil Stefan. „Je tu moc silné rušení.“

„Příliš mnoho magie ve vzduchu,“ dodala Gwen a zakmitala oboučím.

Stefan po ní střelil pobaveným pohledem. „Tohle je elektromagnetické rušení. Magie je pro pověřivé vidlačky.“

„Ideální pro studentku dramatu,“ ukázala na Anu.

„Mám rok pauzu,“ držela se Ana své krycí historky.

Gwen ji ignorovala. „Ideální pro někoho, kdo studuje angličtinu jako já.“

„Vidlačky, jak jsem říkal,“ pokýval Stefan hlavou. „Jak vy dvě chcete někdy získat práci, to fakt nechápu.“

Bez tvojí pomoci, pomyslela si Ana, ale kvůli Gwen mlčela. Kromě toho už si od Stefana vyslechla víc než dost jedovatých poznámek o bezcennosti svého budoucího titulu a rozhodně mu nehodlala dát další záminku. Jen by to upozornilo na její naprosté selhání. Nevěděl o zmeškaných zkouškách a Gwen slíbila, že mu to nepoví. Zbytek třídy si myslel, že Ana se slavnostního předávání vysvědčení neúčastnila kvůli chřipce.

„Chytila jsem signál,“ zaradovala se Ana. Kliknutím otevřela fotoaparát a podařilo se jí rychle pořídit pár snímků, než se displej zasekl a zčernal. Svěsila ramena. „Jak máme sbírat důkazy z honby za pokladem, když nemůžeme fotit?“

„A jak máme vyvolat závist, když to nemůžeme postovat?“ Gwen zavrtěla hlavou. „Jestli chceš nějakou trvalou památku, budeš muset požádat Willa, aby tě nakreslil.“ Kývla směrem ke shrbené postavě sedící u paty stromu, jejíž ruka kmitala po skicáku v rozmáchlých obloucích. Will Han se zcela soustředil na práci a jeho oči orámované černou linkou zářily jako lasery.

Ana se k němu otočila zády a zamračila se na Gwen. Byla chyba na něj upozorňovat už na autobusovém nádraží. Vysoký Will se

širokými rameny a vážným výrazem ve tváři si od svých hubených začátků na Brightwateru prošel velkou proměnou. Zesílil, nijaké rysy vystřídala ostře řezaná brada, přibýly svaly i styl. Sbohem, basketbalové kraťasy a dresy, vítejte, manšestrové kalhoty, vintage trička kapel s vestami přes a třeshňově červené martensky. Stefan ho nazýval pozérem, což ostatně říkal každému, kdo byl hezčí než on.

Po břehu sestupovala žena s nepoddajnými šedivými vlasy a ve flísové vestě s logem národního parku. Na krku se jí houpala šňůrka s visačkou. „Za dvacet minut začíná další přednáška na mýtině,“ oznámila jim. „Pokud si někdo chce udělat čaj, jsou tam termosky.“

Stefan se ušklíbl. „Přednáška pro studenty umění?“

„Pro všechny,“ odpověděla a rozpažila ruce. „Budeme mluvit o Velké severní čistce a o prvním zaznamenaném zázraku svatě Ansel.“

Průvodkyně zmizela mezi stromy. Ana si přehodila batoh přes rameno a Gwen seskočila z kamene. „Přisvojit si zásluhy za zemětřesení?“ Stefan zavrtěl hlavou. „Pěkná podvodnice, tahle svatá Ansel.“

Železniční pražce zapuštěné do svahu vytvářely mělký amfiteátr s výhledem na údolí Darmish. Sluneční paprsky pronikaly mezi stromy a kreslily ve vzduchu zlaté pruhy. Studenti v úžasu ztichli. Ana si téměř jako ve snách sedla po Gwenině pravici, Stefan nalevo.

Znovu ji to zasáhlo. Takhle to teď chodilo. Gwen uprostřed. V autobuse, u stolu v jídelně hostelu, při chůzi po ulici. Jako nárazník. Aby Anu držela od Stefana dál. V hrudi se jí uvolnilo něco nebezpečného. Zatnula zuby a nadechla se nosem. Nemůže přece vybuchnout kvůli takové hlouposti.

Jedna z průvodkyň vedle ní postavila termosku. Ana sklopila oči a z boční kapsy batohu vytáhla svůj plecháček. Gwen se vytasila s čajovými sáčky z vlastních zásob, mátový pro Stefana, rybízový pro sebe a Anu. Ana přelila sáčky horkou vodou a sevřela hrnek v dlaních, jako by se v něm louhovala spása. Vdechovala stoupající páru, každý nádech ji uklidňoval.

Stefan si povzdechl a opřel se o loket.

„No tak, buď tomu trochu otevřený,“ popíchla ho Gwen.

Stáhl si sluneční brýle níž na nos. „Kdybych začal chrápat, štouchni do mě.“

Ana se usklíbla a vytáhla z batohu kšiltovku, aby si zastínila oči. Popadla list s denní výzvou a propisku. U čtvrtého úkolu bylo místo na citát z přednášky. Potřebovala vyhrát.

Na kamennou dlažbu, která představovala pódium, vstoupila žena středního věku se snědou pletí a dlouhým černým copem. Měla stejnou vestu jako ostatní průvodci, ale její náušnice s peřičky a barevná mušelínová sukně prozrazovaly tvůrčí duši.

„*Guten tag*, studenti. Doufáme, že jste z řeky Namen získali vše, co jste potřebovali.“ Měla silný německý přízvuk a mluvila hlubokým, zvučným hlasem. Mávla rukou směrem ke stromům. „Toto je první z míst spojených se svatou Ansel, kde náhlé a silné zemětřesení vmžiku změnilo tvar svahu i tok řeky.“

Ana přemítala, jestli Stefana zmínka o vědeckém vysvětlení trochu obměkčí, ale raději se nepodívala, zda má stále sevřené rty. Nejspíš se nedá přesvědčit tak snadno.

„Tam, kde dnes sedíte,“ pokračovala průvodkyně, „původně tekla řeka. Mírně zvlněný terén je dnes zarostlý, ale kdybyste začali kopat, brzy byste našli kamenité říční koryto.“

Ana si představila lesní cestu plnou zurčící vody a po zádech jí přeběhl mráz. Koutkem oka zachytil nějaký pohyb a otočila hlavu.

Will seděl v řadě nad nimi, lokty opřené o kolena, zcela pohlcený vyprávěním průvodkyně. Svaly na jeho předloktích se napjaly, když si propletl prsty, a sluneční světlo se odráželo od černého displeje jeho chytrých hodinek. Zamrkala, aby zahнала podivnou otupělost, a přinutila se posadit rovně.

„Existují různé výklady o *Herren der Säuberung* – pánech čistky,“ řekla průvodkyně. „Někteří se domnívají, že šlo o spojenectví germánských feudálních pánů, kteří chtěli ovládnout úrodná pole Darmlundu a Luftu. Některé méně spolehlivé prameny však zmiňují také stínové hordy a legie mrtvých.“ Amfiteátre se rozlehlo pobavené zahihňání a průvodkyně se spiklenecky usmála.

„Už je to tady,“ zamumlal Stefan.

„Na základě archeologických nálezů je pravděpodobnější, že oblast padla za obětí vikingským nájezdníkům. Ať už to bylo jakkoli, Ansel unikla zkáze své vesnice jen s hrstkou přeživších. Podle *Knihy heroldů* Trumana Schreibera šlo o ‚ty nejstarší, ty nejmladší a nemocné‘. Nájezdníci je zahnali až k okraji rozvodněné řeky, kde Ansel v zoufalství skočila do vody. Říká se, že plakala a volala k nebi a živý vítr ji naplnil prorockým vnuknutím. Když znovu nabrala dech, vykřikla slovo *Aperio*, což se volně překládá jako...?“ Odmlčela se a vyzvala studenty, aby se podělili o své znalosti.

„Abrakadabra?“ zamumlal Stefan.

Gwen si odfrkla, ale zvedla ruku. „Otevři‘ nebo ‚uvolni cestu‘. Je to rozkaz.“

„Někdo si četl Schreibera,“ odpověděla průvodkyně potěšeně.

Několik studentů z Brightwateru se na Gwen obdivně zadívalo.

Ana vytáhla z kapsy Gwenina batohu barevný letáček. *Příběh svaté Ansel*. Gwen jí ho hned vytrhla z ruky. „Nech mě, ať si užiju chvíli slávy.“

Ana zavrtěla hlavou a Gwen se zasmála.

„Popisuje se tam, že se země otrásla,“ pokračovala průvodkyně se zjevným požitkem. „Pak se otevřela velká rozsedlina, která odklonila tok řeky Namen za prchajícími vesničany a odřízla je od nájezdníků, kteří byli strženi proudem.“

Ansel, uvržená do jakési duchovní extáze, prý nic neviděla ani neslyšela. Ti, kteří přežili, ji posadili na osla a odvezli z vyschlého říčního koryta do Eadinského lesa. „Rozevřela dlaně a ukázala na les kolem nich. „Koncentrace neobvyklých jevů v této oblasti je dobře zdokumentovaná. Nikde se nevyskytují častěji než právě v Eadinu a nikdy tak často jako v období letního a zimního slunovratu.“

Jako na zavolanou vítr náhle zesílil a se strašidelným kvílením se prohnal korunami stromů. Pak jim mocně zadul přímo nad hlavou, jako by nad nimi mávaly stovky křídel. Ana se přikrčila a Gwen jí stiskla paži, zatímco Stefan málem vylil čaj. „Sakra,“ zamumlal.

Ana se zasmála, ale byl to jen nervózní reflex, který jí sevřel hrdlo. Kůže ji brněla návaem adrenalinu a vítr jí strhl kšiltovku z hlavy. Vrhla se po ní, ale čepice vyletěla vysoko mimo dosah, a teprve když náhlý poryv polevil, začala padat zpět.

Dopadla Willovi přímo na temeno a ten sebou trhl.

„Promiň,“ omluvila se Ana a naznačila, aby jí ji podal zpátky. Will si však místo toho upravil zapínání, nasadil si kšiltovku na hlavu a stáhl kšilt, aby si zastínil oči před sluncem. Ana se zamračila. On na ni mrkl.

Gwen se zazubila a strčila do ní, ale Ana zrudla a rychle se podívala na Stefana. Nedokázala poznat, jestli je zpoza tmavých skel brýlí pozoruje.

„Nevím, jestli mezi námi máme nějaké meteorology,“ řekla průvodkyně, zatímco si vymotávala náušnice z vlasů, „ale tohle byl výborný příklad takového *neobvyklého jevu*, který mohl středověké lidi přivádět k úžasu.“

„Pche. Změna tlaku vzduchu,“ utrousil Stefan.

„Polekal ses,“ namítla Gwen.

Přiložil si ruku k ústům, jako by zíval.

Přednáška pokračovala bez dalšího vyrušení větrem či otřesy země, ale Ana cítila, jak jí slunce začíná pálit nos a tváře, a vrhla podrážděný pohled na Willa. Jak slunce stoupalo nad stromy, celého jejího těla se postupně zmocňovala ospalá malátnost. Několikrát za sebou pomalu zamrkala a snažila se soustředit, zatímco průvodkyně studenty škádlila poznámkami o podivné shodě komety a slunovratu.

Položila si bradu do dlaně a loket zapřela o koleno.

Boty jí klouzaly v blátě, shora ji bičoval déšť a vítr. Plamen její pochodně se zmítal ve vichru a hrozilo, že zhasne. Pořád se ohlížela zpátky, ale cestu mezi stromy halily obludné stíny. Vzduchem se nesl křik dětí. Mezi hýkali, protestovali proti tempu i nákladu. Kola vrzala, když vozy poskakovaly přes kameny. Temné hučení Namenu před nimi jí bralo veškerou naději. Co když je most zatopený? Co když se nedostanou na druhý břeh? Kam je vlastně vede?

Blízko za nimi se ozvalo vysoké vytí. Zaplavila ji nová vlna hrůzy a vzápětí se jí stehnem začala šířit sžíravá bolest.

Ana sebou trhla a zamžourala proti slunci. „Do háje,“ zasyčela. Její hrnek s čajem se převrhl a horká tekutina se jí rozlila po noze.

Gwen tiše vykřikla a rychle odtáhla svůj batoh z cesty. Průvodkyně se zarazila a podívala se jejich směrem s laskavým, ale znepokojeným výrazem.

„Promiňte,“ vysoukala ze sebe Ana. Nejraději by se hanbou propadla, když se lidé začali naklánět, aby zjistili, co se stalo. „Jen jsem

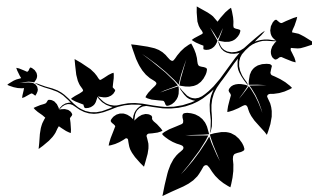

nešika. Nic to není. Jsem v pořádku.“ Jenže noha ji pálila, hlava se jí točila a srdce jí bušilo, jako by ji někdo pronásledoval.

Byl to sen. Prostě usnula. Nic víc. Nechala se unést vyprávěčským talentem průvodkyně a její mysl si jednoduše vykouzila scénu Anselina útěku z Luftu. Otřásla jí však živost těch detailů, pach bláta a promočeného konopného plátna, který jí stále ulpíval ve smyslech, a to zvláštní mravenčení za ušima.

KAPITOLA DRUHÁ

Ana čekala s ostatními v ústí zatuchlé uličky za hostelem, trochu stranou od vzrušeného štěbetání svých přátel. Přetékající kontejner vedle nich příšerně páchl a pod nohama se jim leskly kluzké dlažební kostky. Naproti přes ulici blikala modro-růžovým světlem neonová reklama s usměvavým benediktinským mnichem, který v ruce držel korbel piva.

Bylo pozdě a ona se po tom zvláštním snu pořád cítila nesvá. Stehno ji bolelo, jak si ho spálila čajem, a měla špatný pocit z toho, že se dnes večer rozhodla vyrazit si s ostatními. Jako by si koledovala o malér.

Gwen do ní šťouchla. „Mračíš se.“

„Slyším tady pobíhat krysy,“ otrásla se Ana.

„Ale no tak, máme si přece připadat jako ve středověku.“

„Ta špína je až moc autentická.“

„Mysli na ty jeskyně, světélkující červy a horké tuňky.“

Právě to byl hlavní důvod, proč se na výlet přihlásila – možnost přitulit se ke Stefanovi v horkých pramenech. Teď místo toho stráví večer tím, že se bude snažit nezápat na jeho polonahé tělo. Odbyla tu myšlenku pokrčením ramen. „Neměli bychom být někde v lese a přeskakovat slunovratové ohně?“

„Ty malá čarodějnice,“ mrkla na ni Gwen a propletla si s ní ruku. „Můžeme o to požádat.“

Ana zvedla oči k úzkému proužku oblohy nad uličkou. „Škoda že je dneska tak zataženo. Stefan chtěl vidět kometu.“

„Po cestě se stavíme u Eadinského paláce. Tam nahoře možná bude jasněji.“

Do uličky zajely dvě dodávky s logem Metzgerových uzenin. Ana se na Gwen podívala s výrazem, který jasně říkal: *jestli dneska umřeme, je to tvoje vina*.

„Jako vedlejšák pořádají prohlídky jeskyní,“ vysvětlila Gwen.

„Jestli tam budou viset mrtvá zvířata na hácích...“ zamumlala Ana.

Spolužáci se nacpali do dodávek s plavkami, ručníky, pivem, baterkami a zásobou chipsů a dalších dobrot. Gwen ukořistila sedadlo spolujezdce a Ana se ocitla namáčkнутá mezi Ollym, školním prefektem z Brightwateru, a Willem, zlodějem kšiltovek. Dveře se se zlověstným zaduněním zavřely a ona musela potlačit krátký záchvěv klaustrofobie. Dodávkou se rozezněl bujarý zpěv a Will poklepal na opěradlo řidičova sedadla na znamení, že mohou vyrazit.

„Je to tu cítit po šunce,“ usklíbl se.

Ana se napjatě usmála a přitáhla ruce k tělu. Dodávka se rozjela a prudké škubnutí poslalo Willa proti ní. Neodtáhl se ani ji nepožádal, aby uhnula, takže se pokusila uvolnit ramena a ignorovat jeho blízkost. Koneckonců, nevadilo jí, když do ní občas strčil Olly, tak proč řešit zrovna Willa?

Napadlo ji, s kým asi sedí Stefan v druhé dodávce. Žaludek se jí bolestivě stáhl tím známým pocitem opuštěné holky.

Will vylovil z kapsy balíček žvýkaček a jednu jí nabídl.

Povytáhla obočí. „Smrdí mi z pusy?“

Vysypal si jednu do dlaně, rozbalil voskový papírek a vhodil si ji do úst. „Přebije to *eau de šunka*.“

Od něj se linula příjemná vůně máty, a tak si jednu vzala taky.

„Jsi nějaká nabručená,“ poznamenal.

